

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2018

Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR Jakub Gontarek

Protokolant: Marta Hryciuk

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania J. S.

od decyzji z dnia 6 lipca 2015 roku znak (...) - (...) - (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o jednorazowe odszkodowanie

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż ustala, że ubezpieczonej przysługuje prawo do odszkodowania za wypadek przy pracy z dnia 2 stycznia 2015 roku w wysokości 95%.

UZASADNIENIE

W dniu 13 lipca 2015 r. (data prezentaty organu rentowego) ubezpieczona J. S. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W. z dnia 6 lipca 2015 r. (znak:550000/72/2015-SER2-07/2313703), odmawiającej jej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy (odwołanie, k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, iż pracodawca w karcie wypadku uznał, że zdarzenie z dnia 2 stycznia 2015 r. nie było wypadkiem przy pracy (odpowiedź na odwołanie, k. 3).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. zatrudniona była w (...) sp. z o.o. w W. na podstawie umowy zlecenia w charakterze osoby sprzątającej.

W dniu 2 stycznia 2015 r. dopiero po raz drugi świadczyła pracę w budynku przy ul. (...), wobec czego nie znała go jeszcze dobrze. Sprzątaniem zajmowały się wówczas 3 osoby zatrudnione w (...) sp. z o.o.

O godzinie 21 odwołująca pozostała w obiekcie sama. Chciała opuścić miejsce pracy przed godziną 22, aby zdążyć na autobus, wobec czego około godziny 21:40 zmieniła odzież roboczą na odzież prywatną.

Później sprawdzała jeszcze czystość toalet. Gdy okazało się, że toaleta wymaga sprzątnięcia sięgnęła po płyn czyszczący stojący na umywalce, nie wiedząc, jaki jest to środek. Butelka wyslizgnęła się jej z dłoni, a jej zawartość wylała się na ubranie ubezpieczonej w okolicach brzucha i lewej nogi.

Ubezpieczona wyszła z budynku, udała się na przystanek i dopiero wówczas zaczęła odczuwać ból. Skierowała się do apteki, jednak konieczne było pilne udzielenie pomocy lekarskiej, w związku z czym udała się do Szpitala (...), gdzie została przyjęta o godzinie 23:28. Stwierdzono poparzenie chemiczne III stopnia przedniej i przyśrodkowej

powierzchni kończyny dolnej lewej oraz oparzenie II stopnia warg sromowych i brzucha. W tej placówce przebywała od 2 do 8 stycznia 2015 r. (zeznania ubezpieczonej, k. 71-72, zapis audiowideo, k. 73 karta informacyjna, k. 4 akt rentowych, karta wypadku w aktach rentowych, umowa w aktach rentowych).

J. S. w dniu wypadku nie informowała o tym fakcie współpracowników ani pracodawcy, bowiem w miejscu pracy była już sama (zeznania ubezpieczonej, k. 71-72, zapis audiowideo, k. 73).

Wypadek został zgłoszony w dniu 12 stycznia 2015 r. przez córkę ubezpieczonej. Podmiot zatrudniający odwołującą sporządził kartę wypadku, w której stwierdził, że zdarzenie z dnia 2 stycznia 2014 r. nie stanowi wypadku przy pracy, bowiem nie spełnia definicji wypadku – brak związku z pracą (karta wypadku w aktach rentowych).

Odwołująca była następnie hospitalizowana we Wschodnim Centrum (...) w Ł., gdzie została dwukrotnie poddana zabiegom nekrektomii (usuwania tkanek martwiczych z ran oparzeniowych) oraz trzykrotnie zabiegom pokrywania ubytków tkanek wolnymi przeszczepami skóry.

W dalszym okresie była leczona ambulatoryjnie oraz rehabilitowana w warunkach szpitalnych, sanatoryjnych i ambulatoryjnych (opinia chirurga plastycznego, k. 121-126, karta informacyjna, k. 47, karta świadczeń ambulatoryjnych, k. 48, dokumentacja medyczna, k. 87, dokumentacja w aktach rentowych).

Obecnie u ubezpieczonej widoczne są blizny pooparzeniowe brzucha, prawego uda, krocza (warg sromowych większych) i kończyny dolnej lewej, powodująca całkowitą deformację anatomiczną tej kończyny. Blizna znajdująca się na lewej kończynie dolnej stanowi całkowitą i nieodwracalną, ekstremalną utratę jej prawidłowego anatomicznie wyglądu, co stanowi amputację wyglądu kończyny dolnej. Ponadto na kończynie dolnej prawej widoczne są także blizny pooperacyjne powstałe wskutek pobierania skóry do przeszczepów (opinia chirurga plastycznego, k. 121-126).

U ubezpieczonej wskutek doznanego wypadku wystąpiły przykurcze i ograniczenia ruchów w stawie biodrowym w następstwie uszkodzenia tkanek miękkich. Wciąż kontynuuje rehabilitację (opinia internisty, k. 79-80, dokumentacja medyczna, k. 188).

Ubezpieczona doznała stałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 15% z powodu blizn pooparzeniowych brzucha, 5% z powodu blizn pooparzeniowych krocza, 10% z powodu blizny pooparzeniowej uda prawego, 5% z powodu blizny pooperacyjnej uda prawego oraz 35% z powodu blizny pooparzeniowej kończyny dolnej lewej (jako powodującej amputację prawidłowego wyglądu anatomicznego kończyny dolnej lewej), a także stałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 20% z powodu przykurczy i ograniczenia ruchów w stawie biodrowym (opinia internisty, k. 79-80, opinia chirurga plastycznego, k. 121-126, uzupełniająca opinia chirurga plastycznego, k. 153-156).

Odwołująca na mocy orzeczenia Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 13 kwietnia 2015 r. została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyny niepełnosprawności 11-I okresowo, do dnia 20 kwietnia 2016 r., zaś na mocy orzeczenia tego organu z dnia 28 kwietnia 2016 r. na dalszy okres, do 1 maja 2017 r. (orzeczenie, k. 36, orzeczenie, k. 38 akt rentowych).

Została jej przyznana renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja, k. 28-29).

W dniu 26 czerwca 2015 r. odwołująca złożyła wniosek o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy (bezsporne).

Decyzją z dnia 6 lipca 2015 r., znak:550000/72/2015-SER2-07/2313703, Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. odmówił J. S. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z uwagi na okoliczność, że zdarzenie nie zostało uznane przez pracodawcę za wypadek przy pracy (decyzja, k. 3).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy, a także w oparciu o akta rentowe, które nie były kwestionowane przez strony, wobec czego również Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich prawdziwości.

Oparł się także na zeznaniach ubezpieczonej J. S. (k. 71-72, zapis audiowideo, k. 73), które obdarzył walorem wiarygodności w całości, bowiem w ocenie Sądu są one logiczne, spójne i znajdują odzwierciedlenie w dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy.

Uznając, że rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu chorób wewnętrznych, chirurgii plastycznej i ortopedii na okoliczność ustalenia, czy zdarzenie z dnia 2 stycznia 2015 r. spowodowało u ubezpieczonej uszczerbek na zdrowiu, a jeśli tak, to w jakiej procentowej wysokości (opinia internisty, k. 79-80, opinia chirurga plastycznego, k. 121-126, uzupełniająca opinia chirurga plastycznego, k. 153-156, opinia ortopedy, k. 171).

Opinie biegłych chirurga i internisty zasługują na uwzględnienie, bowiem są zbieżne, jasne, logiczne i zrozumiałe, dodatkowo w pełni odpowiadają na pytania postawione przez Sąd oraz zostały sporządzone przez kompetentne i uprawnione do tego osoby.

Natomiast Sąd nie uwzględnił ustaleń poczynionych przez biegłego ortopedę mając na względzie, iż wysnute przez niego wnioski stoją w sprzeczności ze wskazaniami pozostałych biegłych, a także z okolicznością, iż ubezpieczona od wypadku do chwili obecnej kontynuuje rehabilitację, co potwierdza, że wciąż odczuwa dolegliwości związane z ruchomością stawów.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie ubezpieczona J. S. odwołała się od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, który miał mieć miejsce w dniu 2 stycznia 2015 r.

Warunki nabywania przez ubezpieczonych prawa do świadczeń związanych z wypadkami przy pracy zostały uregulowane w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2017.1773 t.j.).

Art. 3 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy stanowi, że za wypadek przy pracy uważa się m.in. nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w dniu 2 stycznia 2015 r., kiedy doszło do zdarzenia powodującego uraz, odwołująca wykonywała zadania związane z umową zlecenia zawartą z (...) sp. z o.o., w miejscu, do którego została skierowana przez zleceniodawcę, a tym samym spełniona została przesłanka istnienia związku wypadku ze świadczeniem pracy. Okoliczności te zostały potwierdzone przez odwołującą, która w swoich zeznaniach przekonująco opisała, w jaki sposób doszło do zdarzenia.

W chwili wypadku J. S. sprzątała toaletę w budynku, do którego została skierowana przez przełożonych. Mając zatem na względzie, iż była pracownikiem sprzątającym, uznać należy, że zajmowała się wykonywaniem swoich zwykłych, codziennych czynności, których wymagał od niej zleceniodawca.

Dodatkowo nie sposób podzielić stanowiska zleceniodawcy przedstawionego w karcie wypadku, z której wynikać miało, że zdarzenie nie wystąpiło w godzinach pracy.

Wskazać trzeba, że odwołująca w dniu 2 stycznia 2015 r. miała świadczyć pracę w godzinach od 14 do 22, zaś w rzeczywistości świadczyła ją do godziny 21:55, kiedy to opuściła budynek, zaś do szpitala została przyjęta już o godzinie 23:28, natomiast jej miejsce pracy (ul. (...)) jest znacznie oddalone od miejsca zamieszkania (ul. (...)) oraz Szpitala (...) (ul. (...)). Zasady doświadczenia życiowego przeczą zatem możliwości przyjęcie, iż po skończeniu pracy ubezpieczona mogła najpierw wrócić do domu, zalać się zrąca substancją i następnie udać się na szpitalną izbę przyjęć.

Dalej należy zauważyć, że przedmiotowe zdarzenie niewątpliwie miało charakter nagły, ponieważ nastąpiło niespodziewanie i miało krótkotrwały przebieg.

W tym miejscu konieczne staje się również dokonanie oceny, czy wypadek został spowodowany przyczyną zewnętrzną, przez którą rozumie się przyczynę nie pochodzącą z organizmu pracownika dotkniętego zdarzeniem, czy też jego przyczyna tkwiła w organizmie odwołującej.

Wskazać należy, że charakter zaistniałego zdarzenia – oblanie się żrącą cieczą, co spowodowało poważne oparzenia – niewątpliwie stanowiło przyczynę zewnętrzną, gdyż wynikało tylko i wyłącznie z bezpośredniego oddziaływania środka chemicznego na skórę odwołującej. Skutkiem zdarzenia było poparzenie chemiczne III stopnia przedniej i przyśrodkowej powierzchni kończyny dolnej lewej oraz oparzenie II stopnia warg sromowych i brzucha, które wymagało skomplikowanego leczenia, w tym operacyjnego.

Konsekwencją powyższych ustaleń musi być przyjęcie, że zdarzenie, któremu J. S. uległa w dniu 2 stycznia 2015 r. stanowiło wypadek przy pracy, bowiem spełnione zostały wszystkie przesłanki wskazane w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej.

Organ rentowy odmówił odwołującej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy wskazując, iż z ustaleń pracodawcy wynika, że przedmiotowe zdarzenie nie stanowiło wypadku przy pracy.

Rzeczywiście jak stanowi art. 22 ust. 1 pkt 2 powyższej ustawy, zakład odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku nieuznania w protokole powypadkowym lub karcie wypadku zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy.

Zdaniem Sądu jednak powyższa okoliczność nie wyklucza możliwości przyznania ubezpieczonej odszkodowania przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych, który uprawniony jest do poczynienia samodzielnych ustaleń w tym zakresie na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu sądowym. Natomiast, jak już wskazano wyżej, przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe przekonująco wykazało, iż J. S. uległa wypadkowi przy pracy.

Zgodnie art. 11 ust. 1 powołanej ustawy, ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (art. 11 ust. 2).

Z kolei na mocy art. 12 ust. 1, jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Na okoliczność ustalenia, czy odwołująca wskutek wypadku przy pracy doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu chorób wewnętrznych, chirurgii plastycznej i ortopedii.

W oparciu o opinie internisty i chirurga plastycznego, Sąd ustalił, że odwołująca doznała stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 95%.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż każdy z powyższych biegłych ustalił uszczerbek na zdrowiu odwołującej z punktu widzenia swojej specjalizacji. Z powodu przykurczy i ograniczenia ruchów w stawie biodrowym odwołująca doznała 20% stałego uszczerbku na zdrowiu, zaś z powodu blizn poparzeniowych brzucha, prawego uda, krocza i kończyny dolnej lewej oraz blizn pooperacyjnych doznała 75% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Należy zauważyć, że biegły ortopeda w przedłożonej opinii ocenił, iż uszkodzenia ciała ubezpieczonej nie spowodowały trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w obrębie narządu ruchu z powodu braku ograniczenia ruchomości stawów. Ze stanowiskiem tym nie sposób się jednak zgodzić, bowiem dokumentacja medyczna znajdująca się w aktach

sprawy i aktach rentowych potwierdza, że w wyniku urazu u odwołującej wystąpiły ograniczenia ruchomości stawów, których leczenie nie zakończyło się do chwili obecnej.

Procentowy wymiar uszczerbku doznanego przez ubezpieczonych ustalany jest w oparciu o tabelę „Ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu” stanowiącą załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U.2013.954 t.j.).

Sąd podziela stanowisko przedstawione przez biegłego sądowego z zakresu chirurgii plastycznej co do zasadności analogicznego zastosowania do poszczególnych uszczerbków na zdrowiu odwołującej najbardziej zbliżonych do nich uszkodzeń ciała wyszczególnionych w tabeli, gdyż w załączniku do powołanego rozporządzenia nie uwzględniono blizn innych niż uszkodzenia powłok twarzy. Jednakże zgodnie z § 8 ust. 3 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 r., jeżeli w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku, lekarz orzecznik ocenia ten przypadek według pozycji najbardziej zbliżonej. Można też ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej.

Oceniając uszczerbek na zdrowiu odwołującej należy mieć też na względzie, że znajdujące się na jej ciele blizny nie tylko w sposób trwały i nieodwracalny je szpecą, lecz także stanowią czynnościowe uszkodzenie skóry jako narządu ciała, pełniącego wiele funkcji, w tym ochronną, obronną, odpornościową, termoregulacyjną, receptorową i hormonalną.

Blizny pooparzeniowe brzucha, zgodnie z punktem 65 części G tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia (uszkodzenia powłok jamy brzusznej (przepukliny urazowe, wysiłkowe, przetoki itd.) - w zależności od umiejscowienia i rozmiarów uszkodzenia powłok jamy brzusznej) stanowią 15% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Blizny pooparzeniowe krocza na mocy punktu 86a części H tabeli spowodowały 5% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Blizna pooparzeniowa uda prawego zgodnie z punktem 151 części M tabeli stanowi 10% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Blizny pooperacyjne uda prawego należy ocenić jako 5% stałego uszczerbku na zdrowiu stosując punkt 149 części M tabeli (uszkodzenia skóry, mięśni, ścięgien (oparzenia, przecięcia, pęknięcia podskórne, przepukliny mięśniowe itp.) - w zależności od zaburzeń funkcji itp.).

Blizny pooperacyjne podudzia prawego wywołały stały uszczerbek na zdrowiu w wymiarze 5%, zgodnie z punktem 160 części M tabeli (uszkodzenia tkanek miękkich podudzia, uszkodzenia ścięgna A. i innych ścięgien - zależnie od rozległości uszkodzenia, zaburzeń czynnościowych i zniekształceń stopy).

Natomiast w przypadku blizny pooparzeniowej kończyny dolnej lewej Sąd w pełni podzielił stanowisko biegłego chirurga przyjmując, iż oceniać należy ją na mocy przepisu dotyczącego amputacji kończyny dolnej (punkt 153 części M załącznika do rozporządzenia) z uwagi na okoliczność, że wskutek urazu odwołująca doznała całkowitej utraty prawidłowego anatomicznie wyglądu tej kończyny, co jest sytuacją nieodwracalną. Biegły zasadnie przyjął 35-procentowy wymiar uszczerbku (połowę najniższego procentowego wymiaru uszczerbku przewidzianego w tabeli dla tego typu uszkodzenia ciała), ponieważ odwołująca nie utraciła definitywnie nogi, lecz jej kończyna została bardzo istotnie i nieodwracalnie oszpecona, tracąc przez to częściowo swoją funkcję oraz powodując utratę jej dotychczasowego, zdrowego wyglądu.

Łącznie stały uszczerbek na zdrowiu oceniany z punktu widzenia chirurgii plastycznej jako oszpecenie wyglądu spowodowane bliznami szpecącymi i zniekształceniami anatomicznymi, zaburzającymi estetykę ciała, a także spowodowane bliznami czynnościowe uszkodzenie skóry jako narządu wynosi 75%.

Z kolei występujące u odwołującej dolegliwości związane z ograniczeniem ruchomości w stawie biodrowym ocenić należy zgodnie z punktem 143 części M powyższej tabeli, który obejmuje przykurcze i ograniczenia ruchów w stawie

biodrowym w następstwie uszkodzeń tkanek miękkich – w zależności od stopnia, w wymiarze od 5 do 25% uszczerbku na zdrowiu. Odwołująca z tego powodu doznała 20% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Wobec powyższego Sąd podzielił stanowisko biegłych sądowych z zakresu chirurgii plastycznej oraz chorób wewnętrznych i ocenił, że ubezpieczona w wyniku zdarzenia z dnia 2 stycznia 2015 r. doznała 95% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Reasumując, J. S. nabyła prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w wysokości odpowiadającej 95-procentowemu uszczerbkowi na zdrowiu. W związku z powyższym, w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego, przyznając odwołującej prawo do tego świadczenia w wysokości 95 %.